

— er det vor Mening, at det kan ikke nytte at aabne Forhandlinger mellem Medlemmer af Folketinget for paa ny at opnaa noget, der kunde se ud som et Kompromis, naar det dog viser sig, at Landstinget ikke tager Notits af slige Overenskomster. Der har derfor ikke været nogen Grund til, og det vilde ikke have været til nogen Nytte, i Toldudvalget paa ny at forhandle med det ærede Medlem og det andet ærede Medlem, som hører til Højre (Hammerich), naar det viser sig, at de Resultater, der mulig kunde opnaas ved en saadan Forhandling, ikke formaa at gøre sig gældende i det andet Ting. Under disse Forhold er der intet andet at gøre end at søge direkte til den anden Part, med hvem vi skulle forhandle, og efter at vi i saa mange Aar have forhandlet gennem Mellemmand, er det i alt Fald blevet klart, at Resultatet kan ikke blive ringere, naar vi lade Mellemmændene fare og gaa til den direkte Samtale. Jeg har nu til sidst at henvende nogle Bemærkninger til den meget ærede Finansminister. De Udtalelser, som den ærede Minister fremsatte forleden Dag, havde vistnok adskillige Mangler, men de havde et stort Fortrin, og det var Klarhed. Disse Udtalelser gav os ren Besked. Den ærede Minister erklærede, at hvis Folketinget vedtager den her foreslaaede Dagsorden, saa vil Regeringen lade samtlige andre Skattelove falde, saa er dermed hele Skattereforment opgiven og bliver under hans Ledelse ikke mere til noget. . . . (*Finansministeren*: Det er ikke rigtigt!) . . . saaledes har jeg opfattet det, og jeg har ikke kunnet opfatte det anderledes, men naar den ærede Minister vil oplyse os om, at dette ikke har været Meningen, skal det interessere mig. . . . (*Finansministeren*: Jeg har ikke sagt det!) . . . Den ærede Ministers Udtalelser staa paa Tryk. Hvis den ærede Minister har været uheldig i sin Udtryksform og altsaa ønsker at berigtige det Indtryk, hans Udtalelser uundgaelig maatte bringe, vil det sikkert være os alle behageligt. Men saaledes som Ordene faldd, kunde de ikke forstaas anderledes end som en Meddelelse om, at denne Minister for sit Vedkommende vil lade hele Skattereforment falde, hvis Dagsordenen vedtages. Det hedder saaledes: „Saafremt denne Dagsorden bliver vedtagen, nærer jeg ingen Tvivl om, at Skattereforment strander.“ Og det hedder videre: „Ved dette Skridt giver Folketinget en utvivlsom Berettigelse for Regeringen til at lade Skattereforment falde og for Landstinget til at lade Skattereforment strande.“ Saa mange ere Ordene,

Hvis disse Ord ikke ere at opfatte, som jeg har opfattet dem, vil det være mig meget kært at faa en anden Fortolkning. Hvorvidt den ærede Minister er bemyndiget til at tale paa Landstingets Vegne ved at sige eller bebude, at Landstinget vil lade de andre Love strande, kan jeg ikke have nogen Mening om, men det er i denne Sammenhæng for saa vidt ogsaa ligegyldigt, som det jo er tilstrækkeligt, naar den ærede Minister lader dem falde; saa behøve de ikke tillige at strande. . . . (*Finansministeren*: Det er rigtigt!) . . . Dette er altsaa det Resultat, hvortil vi nu ere komne, efter at den ærede Finansminister i tre Aar har beskæftiget sig med denne Kreds af Lovforslag. Den Gang den ærede Minister tiltraadte sin Stilling, betonedede han i særlig Grad, at han betragtede denne Kreds af Skattelove som en dyrebar Arv, han overtog efter sin Forgænger. Han nævnedde i de Ord, hvormed han fremtraadte som Konsejlspræsident her i Tinget, ganske særlig, at det vilde være ham meget magtpaaliggende at søge at faa disse Love gennemførte. Denne Udtalelse af den ærede Minister blev ogsaa hilst med Glæde og Tilslutning blandt andet af det ærede Medlem for Møen (Bojsen). Nu ere vi altsaa efter tre Aar komne saa vidt, at vi have faaet det Indtryk — jeg har i alt Fald ikke kunnet faa noget andet Indtryk, og andre, saaledes det ærede Medlem for Odense (*Scavenius*), synes at have det samme Indtryk — at den ærede Finansminister ikke mere agter at røre sig i denne Sag, og ikke nok hermed, men efter den Opfattelse, som det nævnte ærede Medlem gjorde gældende, skulde Stillingen tilmed være bleven den mellem de to Ting, at det vilde blive vanskeligt, i alle Tilfælde i en nærmer Fremtid, atter at søge at knytte den formentlig bristede Traad. Hele denne Kreds af Skattelovforslag, som den oprindelig fremkom, kan vel nok betegnes som Ministeriet Reedtz-Thotts Kongstanke. Ikke at disse Forslag i sig selv vare af særlig imponerende, særlig mægtig eller vidtrækkende Betydning. Det var forstandige Reformer, som i sine Hovedtræk kunde paaregne at vinde Bifald. Men det, der gav dem deres særlige Karakter, var det politiske Lys, hvori de maatte ses. Det var givet, at disse Love ikke kunde finde fuld og udelte Tilslutning undtagen hos de Grupper eller de Dele af Grupper, som vare Ministeriet Reedtz-Thotts egentlige Meningsfæller, Ministeriet Reedtz-Thotts Parti. Dette Parti var ikke konstitueret som saa-